

देदीप्यमानं शरदीव सूर्यं
 ध्वजं समासाद्य मुमोद शक्रः ॥ ६ ॥
 सकिङ्किणीजालपरिस्कृतेन
 सकृच्छत्रघण्टापिटकान्वितेन ।
 समुच्छ्रितेनामरराड् ध्वजेन
 निन्ये विनाशं समरे ऽरिसैन्यम् ॥ ७ ॥
 उपरिचरस्यामरपो
 वसोर्ददौ चेदिपस्य वेणुमयीम् ।
 यष्टिं तां स नरेन्द्रो
 विधिवत्सम्पूजयामास ॥ ८ ॥
 प्रीतो महेन मघवान्
 प्राहैवं ये नृपाः करिष्यन्ति ।
 वसुवदसुमन्तस्ते
 भुवि सिद्धाज्ञा भविष्यन्ति ॥ ९ ॥
 मुदिताः प्रजाश्च तेषां
 भयरोगविवर्जिताः प्रभूतान्नाः ।
 ध्वज एव चाभिधास्यति
 जगति निमित्तैः फलं सदसत् ॥ १० ॥
 पूजा तस्य नरेन्द्रै-
 र्वलवृद्धिजयार्थिभिर्यथा पूर्वम् ।

शक्राज्ञया प्रयुक्ता

॥ ७ ॥ तामागमतः प्रवक्ष्यामि ॥ ११ ॥